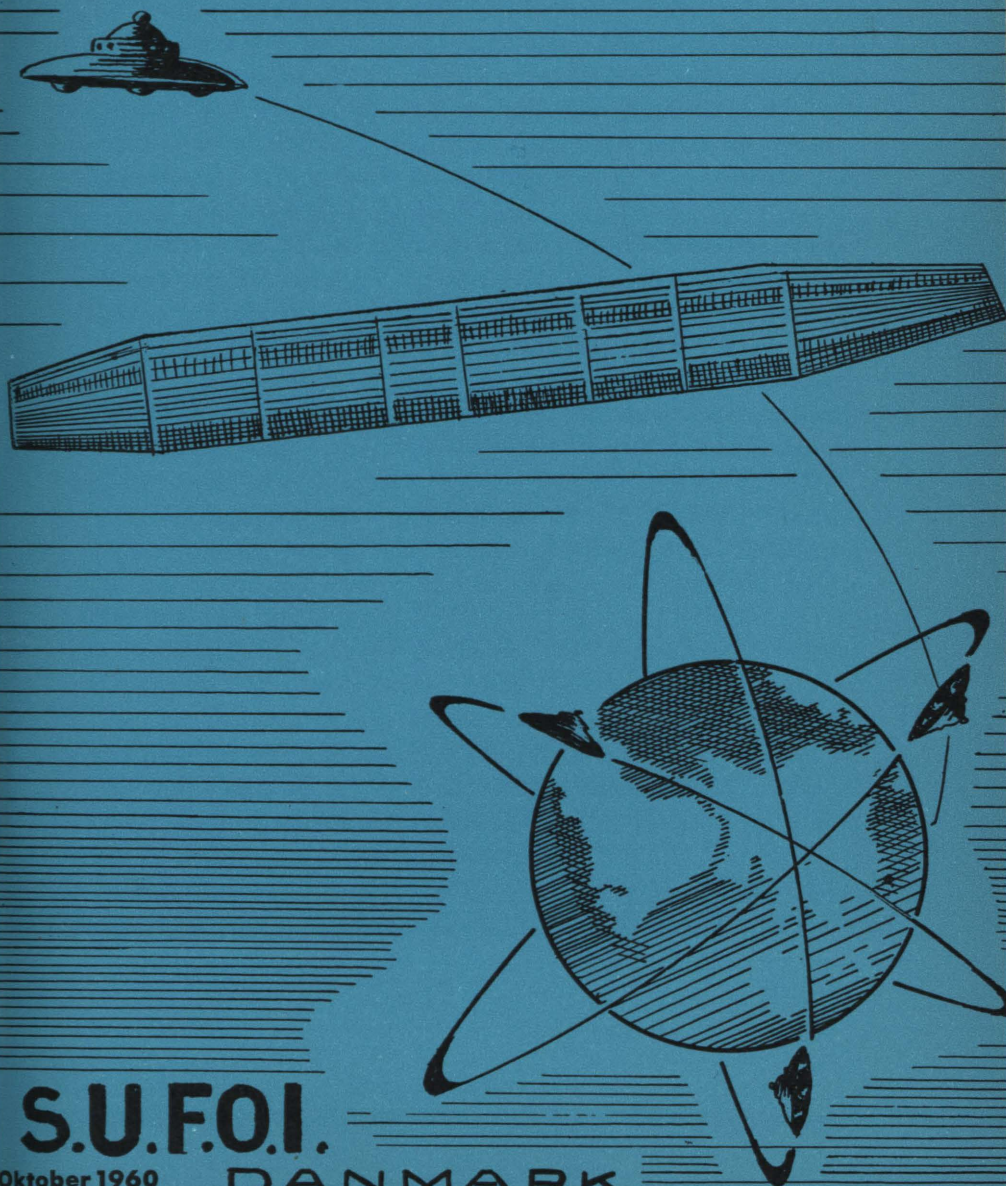

TEKNISK STUDIE HÆFTE

Frank Pedersen

S.U.F.O.I.

Oktober 1960

DANMARK

TEKNISK STUDIEHÆFTE

Det er tanken med dette hæfte at give UFO-interesserede et grundlag for videre studier i og forskning af UFO-sagen. I hæftet vil blive behandlet større samlede emner i direkte eller indirekte tilknytning til UFO-arbejdet. De behandlede emner fremsættes på forfatternes ansvar og behøver ikke at være identisk med SUFOIs meninger.

Udgiver: SUFOI (Scandinavian UFO-investigation)

Redaktion og ekspedition: Frank Pedersen (ansvarlig)

L. A. Ringsvej 68, Højbjerg. Telefon Aarhus 7 11 49. Giro 18775.

Abonnement kan tegnes for 3, 6 el. 12. mdr. Pris pr. år 12,00 kr.

— EFTERTRYK IKKE TILLADT —

Vil jordkuglen kippe?

Af dr. Benjamin Benjamin Benincasa

Vil det komme dertil, at denne planets beboere skal høste lignende erfaringer som under Noah's syndflod, fordi vor planet muligt står i fare for at kippe?

Videnskabens verden står delt i besvarelsen af dette angstfremkaldende spørgsmål.

En gruppe hævder, at den fortsatte ophobning af sne og is omkring sydpolen til sidst kan bringe Jorden til at kippe. Den mulighed, mener disse videnskabsmænd, kan efter al sandsynlighed ske i løbet af kort tid.

Ikke desto mindre hævder en anden gruppe noget optimistisk, at jo mere sne og is, der hober sig op på overfladen af sydpolens midte, desto bedre ville dette være, fordi denne vigtige vægt ville forårsage, at planetens pendulerende bevægelse ville blive mindsket, og som følge heraf ville stabiliteten forøges.

Begge disse grupper henviser til tekniske udviklingsargumenter. Nedenfor skal søges belyst begge hypoteser.

Tilhængere af teorien „Jorden kan kippe“ angiver, at såvel hi-

storien som den videnskabelige biologi og botanik er på deres side. Herodot, således siger denne gruppe, omtaler tilstedeværelse af et ø-kontinent omkring 9500 f. Kr. beliggende i Atlanterhavet, men som sank i havet på grund af uventede vandmasser.

Den hellige Skrift er for denne gruppe en autoritet, fordi de tror, at syndfloden under Noah indtraf 2348 f. Kr. som en direkte følge af Jordens gyngende bevægelse.

Geologer, som hælder til denne gruppes „Jorden kan kippe“-teori og botanikeren, dr. A. C. Smith fra Institut Smithson, har sammen tilvejebragt bevis for, at et stort melanesisk kontinent i den sydvestlige del af Pacifik (Lemurien) har eksisteret længe før det store ø-kontinent i Atlanterhavet fra omkring 9500 f. Kr. Lemurien sank i havet som følge af, at Jorden kippede.

Men — hvilke betydelige tildragelser af tilsyneladende overbevisende art har vist sig i den nyere tid, tildragelser, som af denne „kippe“-gruppe kan anvendes, for derigennem at bevise frygten for endnu en „jord-kipning“?

På ét punkt har vi geografen A. Austin Miller og klimatologen W. G. Kendrew's kompetente stemmer, idet de erklærer, at nordpolsområdet stadigt bliver varmere, mens sydpolsområdet langsomt, men sikkert bliver koldere.

I virkeligheden skrev naturforskeren R. N. Rudmose Brown i samme retning, nemlig: „De nuværende gletschere ved Spitsbergen er intet andet end resterne af den iskappe, der i en tidl. periode dækkede hele arkipelaget“.

Iagttagelser og målinger har bevist, at flere gletschere ved Spitsbergen var i aftagende. Således formindskedes gletscheren Lillehøt med en hastighed af ikke mindre end 85 cm pr. dag i juli 1909. En gletscher i Bell Sound formindskedes i løbet af 17 år 1495 m. En anden gletscher i Van Keulen-bugten formindskedes i løbet af 26 år 3218 m. Gletscheren Nordenskiöld i Ny Friesland har i løbet af 13 år tabt omtrent 610 m i udstrækning.

Disse kendsgerninger er et foruroligende problem, som endnu ikke kan løses på tilfredsstillende måde

En videnskabsmand i Det geofysiske År sagde for kort tid siden,

at nordpolens ismasser i de sidste 57 år var smeltet så hurtigt, at oceandampere om relativ kort tid ville kunne navigere gennem nordpolsområdet i et isfrit hav, hvis denne smeltningproces fortsatte med uformindsket hastighed.

Hvis nu denne smeltningproces af nordpolens ismasser fortsætter, hvad vil der så i det samme tidsrum ske i sydpolarområdet?

Nøjagtigt det modsatte. En fremadskridende ophobning af sne og ismasser.

Deraf følger det standpunkt, som Hugh A. Brown indtager. Han er en dybtstående ingeniør fra Douglaston, N. Y. For kort tid siden offentliggjorde han i januar-nummeret 1957 af „New York City's Natural History Magazine“ fotografier, der viste den „høje, stejle iskyst“, som afgrænser størstedelen af Antarktis.

Ingeniør Brown giver med dette fotografi et tilstrækkeligt bevis for sin påstand om, at sydpolens is ikke vokser.

I et brev til artiklens forfatter skriver Brown:

„Det mest iøjnefaldende ved dette fotografi er de brudte flader på den kompakte, stejle iskyst, der ser ud som om den bestod af ca. 160 snit eller „årslag“ af is. De viser — set fra dette standpunkt — at den 24 m høje isfront i løbet af et år danner et nyt lag på 15 cm, og at fronten har skubbet sig mere end 160 km ud i havet som følge af fortykning i den indre isvolumen og det deraf følgende forstærkede tryk“.

Ingeniør Browns teori om, at Jorden en dag kan kippe som følge af en forstærket ophobning af sne og ismasser i sydpolarområdet, synes at støtte sig på gl. astronomiske og geologiske opgivender.

På grundlag af astronomiske beretninger fra videnskabsmændene A. H. Verril og E. Velikowsky kommer Brown til den slutning, at jordkuglens akse flere gange har ændret sig betydeligt. Idet han også baserer sine oplysninger på ældre beretninger som f. eks. Leukippus, Democrite l'Abderitain, Claudius Ptolmæns, G. C. Schiaparelli, J. Kepler og W. Whiston, kommer ingeniør Brown til den slutning, at en ændring i jordaksens stilling øjeblikkelig vil følges af en almindelig oversvømmelse og ikke kun én, men flere gange.

Efter al sandsynlighed understøtter geologien ingeniør Browns

antagelser, idet man nu må have opmærksomheden henvendt på resultaterne af den 5 årige undersøgelse af jordskorpen, som gennemføres af Det geologiske Observatorium i Lamont og Colombia universiteterne. Dets direktør, professor M. Ewing, har meddelt, at han selv sammen med sine medarbejdere har opdaget en undersøisk grav, som var 72.405 km lang 40 km bred og 3,3 km dyb.

Professor Ewing oplyser, at denne grav eller spalte, som løber om Jorden, synes at vokse. Den begynder og ender tilsyneladende omkring Antarktis. Den udgår fra Kap Horn, løber nøjagtigt gennem det antarktiske Arkipelag, vider sig som en kurve ud mod nord i en 72.405 km lang grav, drejer derpå mod syd over de sydlige tempererede zoner, løber derpå gennem de varme og tempererede zoner mod nord og ender sluttelig i de arktiske egne næsten lige under Spitsbergen og løber derpå tilbage til Antarktis.

Vi må her erindre, at man aldrig tidligere havde vidst noget om denne betydningsfulde spalte i jordskorpen, som når Antarktis, at denne forskydningsspalte ompænder jordkuglen som et bælte og endelig, at dette meget lange brud viser en ny og forfærdende revne i jordskorpen, som i „Det geofysiske År“ har vakt betydelig interesse blandt fysiografer og jordskælvforskere.

I øjeblikket stiller ingeniør Browns tilhængere følgende spørgsmål: Hvis denne 72.405 km lange spalte er en spalte fremkommet af en lang serie jordskælv på havbunden, er den logiske følge så ikke, at disse hidrører fra en stor udvidelse af brudlagene, som har været undergivet et tryk eller stærk spænding.

Og hvad er så årsagen til denne umådelige forvridding, som forårsagede revnen i jordskorpen, og som nu ompænder jordkloden.

Der fremsættes den teori, at det indre tryk af ismasserne — et tryk af ufattelig styrke — har indvirket på Antarktis jordskorpe og derved forårsaget deformationen og sprængningen, den pludselige sammenstyrtning, de opståede lag fundet af Ewing, ligesom jordskælvsstød langs den 72.405 km lange revne.

Heraf følger den modfaldende situation, at den truende kipning af Jorden er skaffet til veje, når en ophobning af ismasser i Antarktis finder sted.

Antarktis har 85 pct. af samtlige gletschere i verden. (Antarktis er dobbelt så stor som Amerika). Hvis den sidste smeltede, ville det give omtrent 1 milliard 835 millioner kubikmeter vand — nok til at hæve oceanernes vandspejl med ca. 52,50 m.

Den kendte journalist fra Detroit, mrs. L. Marxer, har udgivet et lille skrift, der understøtter ingeniør Browns teori om en ny syndflod gennem jordaksens kipning. Mrs. Marxer er fast overbevist om, at de besøgende fra verdensrummet i virkeligheden har underrettet regeringscheferne på hele Jorden om, at vor klode en dag vil kippe over.

På et ganske andet plan eksisterer en nyere opfattelse fra en lige modsat forskningsretning den såkaldte „Tetraedist“-skole.

(Tetraeder = et polyeder, der begrænses af 4 trekanten. Et polyeder er et flerplanslegeme. Specielle polyeder er f. eks. et prisme og en pyramide. Overs. anm.).

De benytter denne betegnelse, fordi de tror, at vor klode er et fast legeme, der er begrænset af 4 trekanten med afskårne hjørner.

De fremhæver et antageligt argument, nemlig: da vor planets vigtigste tyngdepunkt er at finde på den nordlige hemisfære, kan den bedste regulator for ligevægten bedst frembringes af naturen selv, idet mere og mere sne og is ophobes på den sydlige hemisfære på og omkring det antarktiske kontinent — toppunktet på vor jord. „Tetraedisterne“ hævder, at en overvægt af sydpolarområdets gletschere ikke vil medføre en kipning af Jorden — tværtimod vil det hjælpe til at forbedre ligevægten. Lidt mindre svingende bevægelser og en bedre stabilitet ville være følgen af en større ophobning af is på sydpolarkontinentet.

Dette er standpunkterne set fra disse 2 grupper m.h.t. Antarktis og dets uhyre ismasser. Hvem har ret? Det synes, som om de store videnskabsmænd i det „Internationale geofysiske År“ snart måtte kunne give os et svar herpå.

Uddrag af „Tonawanda News“, New York. — (Slej).

★

★

★

Magnetisme, elektromagnetisme og elektromagnetiske svingninger

Af ingeniør Cort Trap.

Desværre går den viden, man har, om hvad magnetisme og elektricitet er, i dag ikke stort længere end det, vi har lært i skolen; men en ny gennemgang af denne viden i forbindelse med interessen for UFO's og de deraf følgende diskussioner vil vel nok alligevel have interesse.

Nu er det jo sådan, at alle ikke har lært det samme, og alle har ikke glemt det samme, så denne redegørelse må derfor gå ud fra almindelig viden og iagttagelser, der må formodes at være almindelig kendt af alle voksne. Forfatteren beder derfor læseren om at læse det kendte stof som repetition og som grundlag for forståelsen af det mere ukendte stof.

Der er i denne redegørelse ikke omtalt nyere teorier, der ikke kan siges at være bevist på basis af de nu kendte og anerkendte naturlove, og der skulle derfor være givet et grundlag for personlig vurdering af alt det nye, der for tiden dukker op i de forskellige bøger og blade, der behandler UFO-problemer.

Magneter.

Som så mange andre betydningsfulde opdagelser er også kendskabet til magnetismen kommet til den hvide mand fra andre folkeslag, i dette tilfælde fra kineserne og hertil via araberne. Så sent som da Columbus drog mod vest, forhindrede overtro europæerne i at anvende magneten til kompas. (Den oprindelige og første vigtige anvendelse).

Det første kendskab til magneter har været fund af „Magnetsten“ — d. v. s. naturligt forekommende stykker af råjern eller jernerts, der var magnetiske og kunne tiltrække andre små jernstykker.

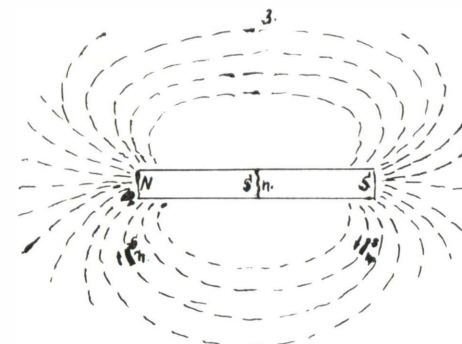
Kinesere og japanere fandt på at bruge disse „magneter“ som „sydvisere“ både til lands og til vands, og opfandt således kompaset og konstaterede tilstedeværelsen af jordmagnetismen.

En nærmere udforskning af magnetismens natur viser følgende resultater:

- 1) at enhver magnet har to uadskillelige poler, som vi kalder „Nordpolen“ og „Sydpolen“.
- 2) At to magneters nordpoler vil frastøde hinanden.
- 3) At to magneters sydpoler vil frastøde hinanden.
- 4) At en nordpol og en sydpol altid vil tiltrække hinanden.
- 5) At denne tiltrækning formindskes, når magnetpolerne fjernes fra hinanden, proportionalt med afstandens kvadrat.
- 6) Deler man en magnet i to dele, får man altid to magneter med hver sin nordpol og sydpol.
- 7) Enhver magnetpol kan magnetisere og tiltrække ethvert stykke magnetisk materiale. (Jern, nikkel og enkelte andre metaller).
- 8) Såkaldte „magnetisk bløde“ materialer bliver magnetiske og tiltrækkes, når de nærmes til en magnet; men denne magnetisme forsvinder igen, når magneten fjernes.
- 9) „Hårde“ magnetiske materialer (f. eks. Al-Ni-Stål) kan magnetiseres og beholde magnetismen („Remanent magnetisme“) altså blive til nye magneter.
- 10) Udenom enhver magnet dannes eller findes et såkaldt „Magnet-felt“. Det tegnes oftest som kurver fra pol til pol således, at antallet af kurver er et udtryk for feltets styrke i ethvert punkt, og en kurves retning viser retningen for påvirkningen på en fremmed magnetpol, der anbringes i magnetfeltet. Se fig. 1.

De første forekomster af naturlige magnetsten viser, at der i jorden findes magnetiske materialer, og anvendelsen af magneter til kompasser er da også netop kun mulig, fordi vor jord er en stor magnet med sin sydpol nær Jordens geografiske nordpol.

Magnetnålens nordpol vil tiltrækkes af den nævnte sydpol, og den vil derfor pege mod nord.

Da den magnetiske og den geografiske pol ikke falder helt sammen, viser et kompas kun rigtigt enkelte steder på Jorden — alle andre steder må der regnes med en vis fejlvisning, den såkaldte „Misvisning“.

Jordmagnetismen er ikke konstant; men ændres f. eks. under de såkaldte „magnetiske storme“, der menes at stamme fra Solen.

Også andre naturfænomener har indflydelse på Jordens magnetfelt, og de magnetiske poler er desuden underkastet langsomme flytninger gennem tiderne.

Et godt kompas skal være trægt, men let bevægeligt og være forsynet med een eller flere stærke magneter.

Kompasset vil altså, når det ikke forstyrres, stå med sin nordpol pegende mod nord. Forstyrres Jordens magnetfelt omkring kompasnålen, f. eks. ved at man nærmer en stærk permanent magnet til kompasnålen, vil denne slå ud“ og stille sig i det nye felts retning. Det er denne virkning, man benytter sig af, for at få oplysninger om tilstedeværelsen af visse UFO's. Det har nemlig vist sig, at disse virker i høj grad forstyrrende på Jordens magnetfelt, og sætter man derfor en kompasnål i forbindelse med et ringeapparat, kan man få et signal.

Denne kendsgerning, at visse flyvende objekter omkring sig har et kraftigt magnetfelt, er ofte udlagt derhen, at de flyvende objekter „flyver“ på Jordens magnetfelt. Selv om man imidlertid vil kun-

ne tænke sig, at de flyvende objekter indeholder stærke variable magneter, er dette ikke forklaring nok på, hvorledes passagerer kan udholde de fantastiske hastighedsvariationer, der er konstaterede. Dette kan kun forklares ved, at *alle* enkeltdele (molekyler) af alt hvad maskinen indeholder (herunder passagerer) påvirkes med samme kraft; men dette giver en „magnetisk“ teori ikke grundlag for, idet som bekendt menneskelegemets molekyler er umagnetiske.

Af andre apparater, hvori der anvendes magneter kan i flæng nævnes: Telefoner, mikrofoner, elektriske målere og måleinstrumenter, højttalere, låse o. m. a.

Man har tidligt gjort sig de tanker, at en stor magnet i virkeligheden består af lutter små magneter, der enten ligger uordnede og løse (i bløde magnetiske materialer) og derfor ophæver hverandres virkninger udadtil — eller i orden og fast placerede (som i en permanent stålmagnet). Den kendsgerning, at en stålmagnet kun kan magnetiseres til en vis styrke og de senere teorier om de enkelte smådeles (molekyler) elektriske opbygning, bekræfter dette.

Herom senere under elektromagnetisme.

(fortsættes).

Hvad andre siger

I nogle yderst interessante fjernsyns- og radioudsendelser talte professor Haber i den første halvdel af februar måned om beboelsesmuligheder i verdensrummet.

Selv om professor Haber — så vel som mange andre videnskabsmænd — erklærede, at der meget vel i universet kunne være mange

planeter, der husede menneskelige væsener, så bestred han dog muligheden for, at vi allerede havde kontaktet disse mennesker. Det tjener ikke noget fornuftigt formål at argumentere herimod, når videnskabsmændene selv står så skarpt overfor hinanden i dette spørgsmål. Vi må nøjes med, at det er os tilladt at have en anden mening.

— — —

Den russiske astronom, Felix Segal, opfordrer til et samarbejde med andre beboere fra andre planeter. I et radiointerview udtalte han som sin mening, at det for menneskene her på Jorden kunne være af meget stor betydning at træde i forbindelse med andre beboere fra verdensrummet, for i fællesskab at udforske verdensrummet.

— — —

Åbenbart under hensyntagen til denne kendsgerning og trods atomforsøg i Jordens ydre atmosfære arbejder en gruppe kaldet CETEX (Committee on Contamination by Extraterrestrial Exploration) på retningslinier ved forskning og erobring af måne og planeter til beskyttelse af deres liv. Man er ganske klar over, at bakterier og mikrober, som er ganske ufarlige for vort liv, eller som vi kan neutralisere, kan have uoverskuelige følger for andre planets liv og ændre den biologiske „ligevægt“ på faretruende måde. Her må vi ikke glemme, at vel kan videnskaben anbefale, men regeringerne behøver ikke at tage hensyn hertil. Den russiske raket, som landede på Månen, skal i den henseende have været udstyret med vidtrækkende sikkerhedsfaktorer.

Direktøren for observatoriet i Paris, professor André Danjon, har i løbet af den sidste månedstid konstateret en forsinkelse i vor gode, gamle moder Jords omløbstid. Denne afvigelse er konstateret ved hjælp af „atomuret“.

Nu kan man vel heller ikke forlange af vor jord, at den skal holde trit med det hektiske kapløb i vort liv, men forsinkelsen er i øvrigt så ringe, at ingen kan mærke eller se dette, hvis man ikke tilfældigt ejer et „atomur“.

EFTERTRYK FORBUDT — OGSAA I UDDRAG

Rounborg Tryk-Skive